

ELŐFIZETÉSI ÁR.

Helyben házhoz hordva és vidékre postai megküldéssel:

Egész évre 4 frt — kr.
Félévre 2 frt — kr.
Negyedévre 1 frt — kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Hirdetéseket jutányosan számítunk.

Hivatalos hírdetmények 100 szögig 1 frtért közöltetnek.

Kincstári bélyegdíj minden hírdetésért 30 kr.

Hirdetéseket s előfizetéseket felvez Landesmann M. könyvkereskedése S.-a.-Ujhelyben.

SÁTORALJA

SZERKESZTŐSÉG

ÉS
KIADÓHIVATAL

hova a lap szellemi részét illető közlemények s az előfizetési pénzek, hirdetési kéziratok s díjak és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők:

Sárospatak, Háközy-utca 175. sz.

Kéziratokt nem adunk vissza.

Bérmertelen leveleket nem fogadunk el.

Nyiltér minden óra 20 kr.

Zemplénnvármegye közérdekeit képviselő hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:

STEINFELD JENŐ.

TÁRS-SZERKESZTŐ:

RÉZ LÁSZLÓ.

Az ismétlő iskolák kérdéséhez.

Az 1868-ik évi XXXVIII. t. cikknek, mely a népiskolai közoktatásról szól, 48-ik és következő négy szakasza szerint az elemi népiskolai oktatás két tanfolyamot foglal magában, ugymint 1) a hat évig tartó mindennapi, és 2) a három évre terjedő ismétlő iskolai tanítást.

A mindennapi iskolába tartoznak járnai a 6-ik évöket betöltött gyermekek 12-ik évök betöltését követő évváró vizsgáig, azok kivételével, kik négy évi elemi oktatás után felsőbb tanintézetbe lépnek s ott legalább két évig tanulnak.

A 12-ik évet betöltött s általában azon gyermek, kik a mindennapi iskola egész tanfolyamát bevégezték, az ismétlő iskolába kötelesek járnai, és pedig hetenkint télen 5, nyáron 2 órán.

Erről, vagyis az ilyen iskolákról volt szó e lap legközelebbi (34-ik) számának vezércikkében; a hol Hubay Bertalan, sárospataki községi tanító elmondván ez ügyre vonatkozólag városunkban és megyénkben szerzett szomorú tapasztalatait, hogy t. i. itt az ismétlő iskolák anynyira el vannak hanyagolva, hogy alig van község megyénkben, hol e tekintetben tűrhetők volnának az állapotok, azt is elmondja: miért van ez így, mi ennek az oka?

S igaz a van. A szög fejét eltalálta! És nagyon helyes utat, módot javasolt a törvényt ignoráló, az előljárást kompromittáló, a magyar nemzet közművelődését

pedig nagy mérvben akadályozó hanyagság megszüntetésére nézve. Úgy tett, mint a sokat tapasztalt, lelkiismeretes orvos, a ki miután felismerte a baj eredetét s miben állását, nem késlekedik a legbiztosabb gyógyszer és gyógymód alkalmazásával.

Fogadja érte az ügyet szívökön viselő tanügybarátok s a míg hasznát vehető érdekelt felek elismerését!

De távol legyen, hogy csak a tömjénezés lenne célo! Nem. Észrevételeim is vannak, használni is akarok az ügynek. Ez az oka, hogy én is hozzászólok a dologhoz. Addig üssük a vasat, míg meleg!

Észrevételeim a következők.

Először: Téved H. B. barátom, midőn azt véli, hogy, az ismétlő iskola ügyével — *fájdalom!* — még városunkban ez ideig nem törődött senki sem. — De igen is, törődött! Körülbelül 14 éve, mikor az ev. ref. egyháztanács és iskolaszék felkarolta ez ügyet, érvényesíteni akarta az erre hozott törvénycikkelyeket; de akkori viszonyai között törekvésében — mint felekezeti — célt nem érhetett a nervus rerum gerendarum hiánya miatt: a más felekezetekkel és az akkori előljárással pedig nem boldogult, noha egy tantermet s abban nagy mennyiségű taneszközt fölajánlott a szép célra. Azóta pedig egyházunkban a sok katasztrófa között ev. ref. felekezeti iskola létesítésére gondolni sem lehetett.

De hisz az nem is felekezeti, hanem határozottan községi ügy, a mit kétség-telenül bizonyít az 1876. szept. 2-án 20,311. sz. a. a polgári községek számára kiadott

miniszteri utasítás 3 §-a, mely szóról-szóra így hangzik:

„A mely községben akár községi, akár hitfelekezeti, akár állami, vagy egyébféle csak oly elemi tanintézet van, melyben a gyermekek 6 éves tanfolyam alatt 12 éves korukig tanulhatnak, ott a községi előljárással a 6 éves tanfolyamot végzett oly gyermekeket vegye számba, kik 13-ik évökbe léptek és 15-ik évöket még be nem töltötték, s kik egyébként magasabb tanintézetbe sem járnak, s azután ezek szülőit (gyámját vagy gazdáját) a népiskolai törvényt 50 §-nál fogva *szorítsa rá*, hogy e gyermekeket 15-ik évök betöltéséig a községi vagy állami ismétlő iskolába járassák.

Úgy a községi, állami, valamint a hitfelekezeti, avagy egyébféle elemi iskolából kikerült ily gyermekeket szintén az iskolai törvény 4-ik §-ában megszabott büntetések terhe alatt kötelesek szülőik a községi ismétlő iskolába járattatni.

Kell-e ennél világosabb utasítás és bizonyíték? S hogy városunkban ennek dacára még semmiféle ismétlő iskola nincs és nem is volt, azért minden bizonynyal a volt községi előljárásságokat illeti a felelősség!

Igaz, hogy vigasztalásukra, mentségökre szolgálhatna, hogy bizony másutt sem sokkal brilliansabbul állnak ezek az ügyek, de — Sárospatak hegyen épült város! Intelligentiája nagy, a villamos fénytelepek-nél hatalmasabb, messzebb ható fénytelepei vannak, hát ne csak a tornyai ragyogjanak!

A kivétel módoszataira nézve szerintem is legelső teendő, az ismétlő iskolaköte-

TÁRCSA.

Miket nevezek én pehnek?

— A Sátoralja eredeti tárcája —

Egy pehes ember naplója után írta:
Kubovók Géza.

Jókainak „A szigetvári vértanúk” c. drámájában egyik szereplő ezt mondja: „Minden bánatnak van oltogató könyve, csak enyémmek nincsen.” Ez egyszerűen nem igaz. Mert az én bánatomnak sincs. Csakhogy én bánatomban nem rimekben, hanem prózában beszélek. A kinek türelme van rimeket faragni; annak nem lehet nagy a bánata. Különböztet csak mentségemre hozom fel, hogy jelen elölgiamat prózában írtam.

Mindenek előtt én szeretek magyarul beszélni. Önök mosolyognak erre, gyöngéden előzva a fentebbi címre. De én erről nem tehetek. A pehnek jó magyar jelentése nincs, ezt nevezem én pehnek. No ez még semmi. Volt nekem egy enni-való, gyönyörű szép ideálom. Jaj kérem, önök még nem láttak olyan ideált. Szeme: gyömbért, szája: bibor, arca: rózsza, haja: arany. (A mamájuc csak talmi!) Persze hát nekem szörnyűmódon tetszett önöknek is bizonyára tetszett volna.

gyönyörű, holdvilágos nyári este volt. No de ezt már majdnem minden poeta megénekelte. Nem festem tovább. En ezen a bizonyos estén vele sétáltam a virágos kertben. Bizonyos érzélgős hangulat támadt lelkemben s lábaim elé borultam. Már ki is rebegtem, hogy szeretlek, mikor a szomszéd-ban egy bizonyos keresztben hátú állat, melynek neve a veszekedők szótárában különös népszerűségnek örvend, hirtelen rákezdte az időt jósolni két profán magánbángzót (önök tudják már) hangoztatni. Természetesen sejtethetik, hogy a vallomásból habota lett. Ezt nevezem én pehnek.

Kénytelen voltam más ideál után nézni, mert az a számár számár (!) mindent elrontott. Az új ideálnak gyönyörű szöke haja volt. En most elővettem a magyar nyelv teljes szótárát, kikeresstem abból minden szót, melyhez a szöke haj hasonlítható. Ebből a rengeteg hasonlatból öszezadallítottam egy esinos (határozottan esinos) verset s a legelső alkalommal át is nyújtottam neki.

Egy pár nap mulva találkoztam vele, hát kérem a mióta az én hajdicsóitó verssem elővasta — festeni kezdte a haját. S ezt valószínűleg azért tette, hogy rá ne illjék a verssem. Ezt nevezem én pehnek. Azóta meg folyton a szemét önekelem meg, mert azt nem festheti. Ezt meg körülbelül 6 nevezé pehnek.

Multkor a sötátereun bemutatott egy barátom

egy szép lánykának. Hallgatagon sőtáltunk egymás mellett. En irtózatosan törtöm a fejem, hogy valami szép bókot mondjak, mely szépsége mellett ne legyen köznapi. Mert kérem a bókok „16”-a köznapi. Végre is eszembe jutott egy. Elkézdtem érzéssel szavalni, mire a gyanus areot rágott melankolikusan azt mondta: „nix ungrisch!” En meg egyáltalában nem tudok németül bókolni. Ezt nevezem én pehnek.

Elkeseredésemben mi lehetett tőlem? Felhagytam az ideálök keresésével, jobbnak láttam egy zsigarettet venni, mert az ideálökkel szemben felsülhet az ember, míg a cigarettékkel szemben nem. Bementem hát a boltba. A szinholy egy szépségi város levén, hogy német tudományomat litogtassam, így szóltam:

— Ich bitte zwei zigareten!

Zavaromban a cigarettet öszetévesztettem a szivarral (ha németül akarok beszélni mindig zavarban vagyok.) A kereskedő kitett elem egy pár szivart a leginomabb fajtából. Restelven mentegetődni, ki kellett fizetnem az egészet, pedig hát sohasem szoktam szivarozni. Ezt nevezem én pehnek.

Haza mentem. A szobában nem volt senki, csak én meg egy német regény. Dühömben elkézdtem olvasni. Nem az volt a pehém, hogy a második kötetbe kezdtem bele (nekem az ugyanis mindig

kiállításra tokaji boraiért jutalmat kaptak. Bátor vagyok az Önnek díszarmatlatva, kérem, sziveskednék a nevezett urhoz juttatni.

Fogadja köszönetemet és kitüntető érzelmeimről való biztosításomat.

Az igazgató, a becsületrend lovagja

Lienart s. k.

A levélhez mellékelve volt egy gyönyörű kivitelű érdemoklevél, mely minden egyes vonásában a finom francia ízlésre vall, azonkívül egy nagy aranyérem Franciaország s a kiállítás jelképes rajzaival, végül a levélben említett érdemjel is. Főbírnak rögtön válaszolt a levélre s a következő sorokat küldötte a kiállítás elnökéhez

Sárospatak városa.

S. Patak, 1896. aug. 28.

Igazgató Úr!

Láczay polgártársamnak a verseny kiállításán való jutalmaztatásáról szóló értesítést, valamint a jelzett küldeményt vettem és van szerencsém tudatni, hogy az a jelölt egyénnek át is adatt.

Az átvételül szóló vívetet mellékelve, viszonzom jó indulatát.

Molnár János

Sárospatak város főbírnja.

A kitüntető bortermelőnek e hó 24-én délután adta át főbírnak a szép jelvényeket, személyesen kezeve fel őt lakásán.

E kitüntetés azért is kiváló fontosságú, mert magyar bor még hasonló kitüntetésben nem részesült, de másrészt büszkeséggel és jóleső örömmel vehetjük tudomásul, hogy épp Sárospatak egyik polgárát érte a kitüntetés, melyre nemcsak ő, de az egész város, a megye, sőt a haza is büszke lehet.

Régóta ismerjük azt a mondhatni emberfeletti küzdőmet, melyet Láczay László szóval és tettel irodalmi uton és példával a Hegyalja reorganizációjának érdekében a filloxera pusztítások kezdetétől fogva folytat s így csak igazi érdem megjutalmazását látjuk a fényes kitüntetésben. Bár bizony sok ilyen buzgó, lankadást és fáradságot nem ismerő polgára volna e megyének, akkor bizonyára visszatérne még a Hegyalja régi jó állapotára az elparlagotól szőlők újra élendülnének, emelkednék ismét a közvagyonyosodás s ontáná nemes nevét a fúrminit.

Öszinte örömmel büszkeséggel kiáltjuk mi is a kitüntetett felé: éljen!

VEGYES HIREK.

— **Kinevezések.** A villás és közoktatási ügyi miniszter Kuzsila Péter okleveles polgári iskolai tanítót, a honouari államilag segélyezett közösi polgári és felső kereskedelmi iskolához segéd-tanítót — Tam Ida okleveles tanítónőt a bodrokereszturi állami elemi népiskolához rendes tanítónővé — Pálfi Ilona okleveles tanítónőt az egeri állami elemi népiskolához rendes tanítónővé nevezte ki.

— **Szavazatontás.** Miskolczon augusztus 19-

egen esillagok ragyogtak s közöttük méltósággal bolygott a hold. A fa lombja lágyan suttogott, a mint meg-meghimbálta a tavaszi szellőselek. En az ablak alatt elmélyedve álltam. Ábrándoztam. Másnap megtudtam, hogy a házánál otthon nem volt csak a kis leány nevelőnője (a télen ülte születésének 69. évfordulóját.) Erre összeszidtam a csillagokat, holdat, lombot, meg még a szellőseket is. Ezt nevezem én pehek.

Önök valószínűleg azt gondolják, hogy legálább álmainban van nyugodtalmam. Csálódnak. Alomban megjelenik a hitelezőm, de nem a hitelezők szokásos kiábratlatlan képében, hanem nyájjas, mosolygós arccal. En összehorradok — ő megnyugtat.

— Sose féljen tőlem! Örömet hozok az egyszerű. Elemezem minden adósságát!

Ezt nevezem én pehek. Önök bámulnak, kérdve: miért. No, mert álom volt.

Egy más izhen azt álmodtam, hogy én vagyok az első ember. Rendelkezőssemre áll a paradicsom annak minden gyönyörével. De nem én vagyok annak egyetlen élvezője, ott van az anyósom is Éva képében. Elküldtem rémítőn kiabálni, hogy nekem nem kell a paradicsom, ha az anyósom is benne van s ha jól tudom még rendőrért is kiabáltam. Isten erre halhatatlansággal áldott meg, illetve vert meg mindkettőket. Ezt azonban nem nevezem pehek, hanem szerencsétlenségnek.

En egy bizottság bontotta fel a tízszázezer evref. egyházközség egyházi főjegyzői állásra a beadott szavazatokat, melyekből abszolút többséget nyert Radácsi György sárospataki theologiai tanár, ki 220 szavazatot kapott. Rajta kívül többen kaptak több-kevesebb szavazatot, de elenyésző csékélyiség a fentiekhez képest. — Más állásra is bontattak fel ugyanakkor szavazatokat, t. i. a világi tanácsbíróira is s újabb szavazásra Báró Vay Elemér és Dókus Gyula jelöltettek ki, mint a kik a legtöbb szavazatot kapták, t. i. 108-at illetőleg 87-et. Az újabb szavazásnak szept. 25-ikéig kell megtörténni.

— **Batyubál.** Az ezredéves öröm-ünnepélyek és mulatságoknak hossza, vége nincsen, nem csak a községek, hanem egyes családok is iparkodnak azt méltó emlékvé tenni. A múlt vasárnapon is Kormány (Gyaláné) kezdeményezésére folytat Középhegylja és Szabolcs vidék intelligens családok tartottak ilyen millenniumi mulatságot a bodrosárai erdő árnyas fái alatt. A kedélyes mulatság, mely az nap délután vette kezdetét a vencesellői jó cigány zene mellett egész másnap kivirradtig tartott feszletlenül, közbe hazafias dalok éneklésével. Tábori konyha ugyan nem volt, de a mamák annyi hideg sültet és süteményt hoztak össze, hogy abból meg egyszer annyi vendéget is lehetett volna busásan ellátni. A mulatság oly jó hangulatu volt, hogy a jelen voltak megfogadták, hogy egy év múlva újra találkozni fognak e helyen. A hölgyek közül a következők voltak jelen: Kormányné leányával, (Vilma-tanya) Spitkoné leányával, (Törökér) Horkai Anna, (Sárospatak) Borsosné leányával. (Vass tanya) Bőzéné, Jármí testvérek. Bartháné, Lisztorferné, Bónis testvérek (Viss) Vitányi Mariska, (Kesznyéten) Miskolcinné leányával, Andóné leányával, Rolkóné. öv. Petóné (Gáya) Gyagyné, Abahalénné leányával (O.-Liszka).

— **A hebegők érdekében.** Közoktatási miniszter ur a lefolyt számdió alatt a dagogók és hebegők oktatására tankepesítő tanfolyamot nyitott. A tanfolyamban az ország különböző részeiből 30 tapasztalt pedagógus vett részt. A felvédekről, hol e beszédhibák gyakoriak, csak Trancsénből volt egy középiskolai tanár. Így tehát nem vélnék fölösleges dolgot végezni, ha felvédeknkhöz közel fekvő Eger városban ajánljuk dr. Cserey Adolf főreáliskolai tanár urat, ki kitüntetéssel végezte el a tanfolyamot s kitűnő oklevelet nyert az állam által kinevezett bizottságtól. Hogy mily baj a dagogás és hebegés — mindajában jól tudjuk — sokszor utját állja a fiatal ember boldogulásának, a különben jó szellemi tehetségű fiatal ember kénytelen a tanulói pályát ott hagyni s mesterségre rá adni a fejét. A dagogó görösök együttmozgások m-llott nem képes a megkezdett magán- vagy mássalbanzoghóza következő hangzót csatolni innét latin neve dyslalja syllabaris. Ellenben a hebegő magát a hangzót nem ejti ki, vagy felcsereéli azt mással (dyslalja litteralis): míg a dagogó azt mondja ka—ka—kalap, addig a hebegő a kalapot „alap“-nak, vagy „talap“-nak mondja. Pedig ha azonnal hozzá-tűnk a baj gyógyításához — könnyű segítni. „Prin cipis obsta. sero medicina paratur.“ Mint értesülünk dr. Cserey Adolf főreálisk. tanár teljes ellátásra fogad el ily hibásan beszélő tanulókat. A tanulók akár az ottani főgymnasiumban, vagy főreáliskolában folytathatják tanulmányaikat. Rank néve még az is fontos, hogy oly közgyökeres városban, mint Egerben alaposan megtanulhatnak fiaink magyarul és leszoktathatók a rossz kiejtésből is. Bonyol felvilágosítást ad dr. Cserey Adolf főreáliskolai tanár Egerben.

— **Katonai átvonulás.** A 4. huszár ezred 2 százada ma érkezett városunkba, hol egy napi pihenőt tartva. — gyakorlatra menet — utjokat tovább folytatják.

— **Betörés.** F hó 13-án virradatkor Grünwald Mór kolbásai szatécés üzletébe ismeretlen egyének betörték s onnan mintegy 100 ft értékű ágy és ruhaneműt eltolvajoltak. Az itteni esendőség a tetteseket Hlakula Péter cigány és mintegy 40 főből álló karaványa személyében elfogta és nálok egy a lopott tárgyakból való kábátot megtalált; a többi tárgyakon a jó madarak már tuladtak. A vitéz hadyerő karaván — miután több felsőzempléni közegében is betöréseket és nyilt szatécát is produkált — torábbi nyomozás végett a mihalji és helmei esendőségre adott át.

— **Tüzesetek.** Töketerbesről írják, hogy ott f. hó 22-én helután 84 lakóház hamvadt el melléképületeivel együtt, melyekbe csak a napokba hozták be a termést. Az őrási tűvészöz következtében több mint 200 család vált hajléktalanná, illetőleg koldusottra, mivel a termés s a lakóházak nagyobb része biztosítva nem volt. A kár közel 200,000

frtra rug. A tűzkárosultak felségülőére mi is teheljük az emberbarátok figyelmét. Az adományok Töke-Tereses előjáróságához küldendők. — Sárospatakon e hó 17-én d. u. a Kókai Kun Dániel sárospataki lakos tanyáján a terményrakomány kigyuladán 1047 kereszt vegyes terménye és a Bucsi Szabó Béla cséplő gépe elhamvad. Ez éven Sárospatakon már a harmadik cséplő gép semmült meg. A vézget nem elegezte meg a törekvő emberre mért caapást, mert e hó 19-én délelőtt mintaszertén épített kolosszális c-üre is kigyuladán, összes, még maradt szalmája, takarmánya és gazdasági gépeivel együtt elhamvad. A tűz oka még távolról mi gyanítható.

— **Millenniumi felrاندulás Sárospatakról.** Molnár János városunk főbírnja buzgolkodása folytán egy nagyobb csoport alakítása van tervbe véve, hogy a kiállítás megüzdése s szoronyebb viszonyok között élő polgártársaknak is lehetővé téssek. Az ügy élen a főbíró mellett még a tanítóok egy része is áll, kiknek — azt hisszük — sikerülni fog egy legakább is 100 főre menő csoportösszeállítása. Ajánljuk az ügyet a kiállításra felrاندulni szándékozó közönség figyelmébe. E tárgyban különben felvilágosítással szivesen szolgál a csoportszervező vezetők főbíró.

— **Iparosok felültéese.** Ezelőtt néhány nappal Budapesten cipészek congresszusa tartatván, S.-A.-Ujhelyből 7 cipész küldetett fel az ipartestület költségén. megszavaztatván nagy nehezen fejenként 10—10 ft összeg; a kiutalás azonban az enők furfangja miatt késleltetvén, a jámbor iparosok azon reményben hogy a megszavazott s elnök által utalványozott összeget visszaérkezésükkor kézhez kapják, utnak indultak. A küldött iparosok között akadt oly sorsu is, a ki éggett a kiállítás iránti vágytól s kölcson utján segített magán, gondolva, hogy a megszavazott uti költséget úgy is megkapja. A küldöttség hazaérkezvén, meglepve vette hírl, hogy sem pénz, sem posztó, az ipartestület nem fizet. Ezután pár napra az ipartestület ismét gyűlésezett, határozatba ment, hogy a Budapesten tartandó általános congresszuson az ipartestület magát újabb két taggal fogja képviseltetni. Gondoljátok t. iparos társaim, hogy illetékes egyének küldettek ki? Koránt sem. Az elnökség, az előjáróság egy része tolt fel magát. Kíváncsiak vagytok tudni, hogy ezen urak utiköltsége mily összeg szavazatolt meg? Elmondott. Hallgassatok meg isteni főcelemmel. Az üles során egyik ilyen, másik amolyan indítványt tett, volt oly indítványozó is, hogy a mennyiben Budapesten ösmerkedési estélyen (banketten) is részt kell venni, s meg azután gyalog bajnok Budapesten járnai, kocsidiják is pénzbe kerülnek. — adassék több száz ftnyi összeg utólagos elszámolási kötelezettség mellett, ennek párta nem levén elhatározatolt, hogy a küldöttség egyes tagjainak 30 ft költség fog kiutaltatni. Nemde botrányos tarthatatlan állapot ez, midőn a cipész congresszusra küldött iparosoknak 10—10 ft ígértelett, de meg nem adatott, ezen másik küldöttségnek pedig, melynek tagjai egy epepelt sem különbek, s akad közöttük nem iparos is. Hallomás szerint az általános congresszusra választott „disz“ küldöttség kéjutazása elé is akadály lett gördítve, az ügy f. hó 30-án tartandó rendkívüli ipartestületi gyűlésen fog tárgyalatni. Sorakozunk t. ipartársaim e kérdésnél, s határozzok el, hogy keserűesen összegyűjtött pénzünkön senki ne fogyn kéjutazást. Ha egyesek kíváncsiak lútni az országos kiállítás, néztek azt meg saját pénzünkön, ha pedig lapos a zsebük, maradjanak idehaza.

Egy iparos.

— **Esküvő.** Dr. Finkey Ferencz, a sárospataki főiskola kitűnő tanára f. hó 25-én esküdött örök hűséget Radácsi Erzsikének, Radácsi György spataki theologiai tanár szép és kedves leányának. Tartós boldogságot, szerencset óhajunk az ifjú párnak.

TANÜGY.

A s.-a.-ujhelyi statusquo izr. anyahitközség népiskolájának története és értesítője.

A millennium alkalmából a s.-a.-ujhelyi statusquo izr. hitközség díszes kiállításban adta ki népiskolájának történetét, melyet ágyes tollal, érős történeti érzéssel Knopfler Sándor tanító írt meg. E derék népiskola 58 éves történetével dicsekedhetik. Ötven-hatvan évvel ezelőtt — mint a történet írja — az izraelita népvonulás S.-a.-Ujhelyben a leg-sírahnasabb állapotban volt. A zugiskolai rendszer uralkodott Ujhelyben is.

